

stavuje jako nárok na vydání a plnění movitých věcí. Poněvadž zpeněžení zabaveného takového jiného práva majetkového řídí se podle jeho povahy, je návrhový údaj stěžovatelův zcela nedostatečný, neboť není přesně navržen způsob, jakým by mělo být toto právo zpeněženo. To arci souvisí s další otázkou, že právo, které minil stěžovatel zasáhnouti svým exekučním návrhem, je podle své povahy právem ryze osobním, nemajícím nijaké hodnoty majetkové, poněvadž oprávněná nemůže je přenést na jinou osobu. Čekanství to neznamena nic více, než že může všeobecně prospěšným stavebním družstvem, které je vlastníkem domku, tento domek někdy býti čekancům prodán, při čemž však družstvo má možnost domek ten prodati i jiným osobám. Nemá tedy čekanství jako právo ani ceny předkupního práva. V druhé řadě domáhal se stěžovatel svým návrhem povolení exekuce »nuceným zřízením zástavního práva« pro svou pohledávku »na polovici domu č. p. 760 zajištěném právem čekaneckém Boženy P-ové.« Podle §u 87 ex. ř. může býti zástavní právo zřízeno pouze na dlužníkově nemovitosti, nebo na podílu nemovitosti jemu náležejícím, to tedy není tímto případem. Leč ani jinak nelze stěžovateli vyhověti, neboť čekanecké právo je pro dlužníci v pozemkové knize na listu B. pouze poznamenáno, a tu je vklad na toto pouze poznámkou vyznačené právo se zřetelem na § 4 knih. zák. nepřipustným. Ukázal se tedy dovolací rekurs ve všech směrech bezdůvodným.

Čís. 6193.

Exekuce nemá býti povolena (§ 14 ex. ř.), jest-li navrhováno zřejmě zcela zbytečně více exekučních prostředků.

(Rozh. ze dne 5. srpna 1926, R I 504/26.)

Ku vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání vkladů dlužníkových na účtech poštovní spořitelny. Sou d p r v é s t o l i c e exekuční návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka vytýká usnesení rekursního soudu především, že odporuje ustanovení §§ 14, 27 a 41 ex. řádu. Podle § 14 ex. ř. je dovoleno použití současně několika exekučních prostředků (způsobů exekuce), povolení však může býti omezeno na některé prostředky exekuční, jestli patrně z exekučního návrhu, že již jeden, nebo několik z navrhovaných prostředků exekučních postačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. O hromadění exekučních prostředků jde také, když ku vydobytí téhož nároku podáno je postupně několik exekučních návrhů rozličné způsoby exekuční obsahujících. V takovém případě — a to je právě tento případ — musí vymáhající strana odůvodniti ve svém návrhu, proč se opět domáhá nové exekuce. To učinila ve svém návrhu tvrzením, že jí vymáhaný zbytek nebyl dosud zaplacen a že posavad vedené exe-

kuce pro bezdůvodný odpor povinné strany nevedly k jejímu uspokojení. Bylo tedy povinností exekuci povolujícího soudu s hlediska § 14 ex. řádu, by zkoumal, zda povinná strana bezdůvodně odporovala provedení dosud povolených exekucí a zda-li takový bezdůvodný odpor zabránil, by vymáhající strana nebyla uspokojena. Soud první stolice se vůbec neobíral touto okolností, ale rekursní soud, povoliv exekuci, uznal, že dosavadní exekuce nevedly k úplnému uspokojení vymáhající věřitelky, což konečně nepopírá ani stěžovatelka, která ovšem, jak praví doslovně »ku jasnějšímu pochopení celé této, nyní již nikterak jednoduché záležitosti«, vyličuje v rozporu se spisy, že jí přísluší proti vymáhající straně za ni vyúčtovaný, ale jí popíraný nárok asi 85.000 Kč, a tvrdí, že exekuční titul, o který se opírá vymáhající strana, vydán byl jenom ze zavinění jejího jednatele, že se o něm dozvěděla teprve, když byla proti ní prováděna exekuce, že vymáhající straně prohlásila již v listopadu, že si s její pohledávkou 26.250 Kč zaúčtuje svou pohledávku celkem 85.000 Kč, že jí žádala, by zrušila exekuci, že zabavením její bankovních kont u banky B., u banky Č. a u Poštovního úřadu šekového v Praze velmi bylo stíženo její obchodování, a že se po Praze počaly trousiti pověsti o její insolvenční, dokonce i o velkých zpronevěrách, takže má životní zájem na tom, by exekuce byly zrušeny. Dovolací soud nemůže přihlížeti k těmto vývodům, pro něž není opory v exekučních spisech. Pokud stěžovatelka vypočítává, že je pro zbytek vymáhané pohledávky 11.282 Kč 81 h, proti níž namítá ku započtení vzájemnou pohledávku 85.000 Kč zabaveno svršků za 34.000 Kč a u různých poddlužníků na pohledávkách 108.844 Kč 91 h a pro kterou má vymáhající strana mimo to složenu jistotu 28.000 Kč, stojí proti tomuto výpočtu na jedné straně jistota, že pohledávka vymáhající strany dosud nebyla uhrazena těmito exekucemi, na druhé straně nejistota, zda všemi těmi exekucemi dojde vymáhající věřitelka úplného uspokojení, a posléze skutečnost, že stěžovatelka složila podle svého oznámení jistotu 28.000 Kč až po povolení této exekuce. Hlavně nemůže býti přihlíženo k tomu, že nejde o návrh na zrušení, pokud se týče na obmezení exekuce, nýbrž že jde o vlastní počin exekuci povolujícího soudu podle §u 14 ex. ř., jemuž podle zákonodárcova úmyslu (Mat. II. str. 632), projeveného usnesením společné konference, ze kterého vyšel konečný doslov tohoto zákonitého předpisu, sluší rozuměti tak, že exekuce nemá býti povolována, když je navrhováno zřejmě zcela zbytečně více exekučních prostředků. Poněvadž povolení exekuce nesmí strpěti průtah a vyšetření věci je nepřípustné, nemůže se exekuci povolující soud obíratí otázkami stěžovatelkou uplatňovanými, jejichž řešení musilo by předcházeti delší a podrobné šetření.

Čís. 6194.

Připojil-li soud k příkazu, ukládajícimu odpůrci vydání věci k vůli provedení důkazu, pohrůžku, že, nevyhoví-li příkazu, ukládá se mu pokuta, jest do této pohrůžky rekurs přípustným.

Nevyhovění příkazu ku vydání věci k účelu dokazování nemá vůči stranám samým jiných následků než-li oněch §u 307, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 5. srpna 1926, R I 581, 582/26.)